

La klaxon i el camí – Carles Sindreu

Els anys trenta estan de moda. D'uns anys ençà assistim a la reedició d'una colla de llibres publicats durant la Segona República, és a dir, en un moment en què escriure en català -en particular, dins el periodisme- era una manera d'entrar en la modernitat. Aquests rescats tenen un interès històric i sovint cívic, però no sempre resulten literàriament estimulants per a un lector del segle XXI. Per això val la pena fer públic que *La klaxon i el camí*, de Carles Sindreu, és una reedició rellevant.

Nascut a Barcelona el 1900, Carles Sindreu va publicar aquest llibre quan acabava de complir trenta anys. Provenent d'una família dedicada a la indústria tèxtil, aviat va mostrar una vocació literària sense fissures: n'hi ha prou de recordar que va publicar el primer llibre als setze anys. Periodista d'esports, el 1928 havia editat un llibre de poesia, *Radiacions i poemes*, que incloïa una novetat tan flamant com els cal·ligrames. I és que Sindreu, jugador i especialista en tennis, aplicava a la literatura les qualitats de l'esport: agilitat, energia, joventut, lleugeresa, velocitat... De fet, va arribar a dedicar cal·ligrames als tennistes més destacats de l'època.

La klaxon i el camí és un recull de textos de mides i formes variades que tenen en comú un èmfasi innovador i reeixit en l'aspecte visual, i un nivell de qualitat inusualment alt. Hi trobem microcontes de dues o tres línies, relats de quatre o cinc pàgines que ell anomena *sketches*, símils atrevits i unes descripcions plàstiques que ens recorden les *greguerías* de Ramón Gómez de la Serna. L'autor va comparar l'estructura del llibre amb un espectacle de *music-hall*, ja que, segons ell, “els *sketches* són el traç d'unió de l'enfilall de gregueries, que són com una ordenada desfilada de *girls*”.

Si les composicions de Gómez de la Serna es basen en l'enginy, les de Sindreu se situen més a prop de la sensibilitat, com quan les flors vermelles sobre el prat li recorden el rastre d'una ferida perduda. Tot i que no menysprea els artefactes mecànics, sovint crea imatges basades en manifestacions de la naturalesa: Al costat del conte titulat *La Venus ortopèdica*, de caire avantguardista, hi trobem la malenconia que destil·la *Vida i miracles de la Sra. Pastor*.

Malgrat la varietat, els textos de *La klaxon i el camí* tenen en comú una mirada peculiar, que vindica la ingenuïtat sense menysprear la cultura, i que pot recordar en alguns aspectes el poemari *El sabater d'Ordis* de Carles Fages de Climent. Evocador i precís, naïf i contundent, Sindreu és poètic també quan escriu prosa, com en el conte *Els Xeles de la Garriga*, mentre que en distàncies curtes es mostra proper al haiku. La seva

obra tendeix a celebrar la vida en totes les manifestacions, rurals o urbanes, tràgiques o costumistes. Considerat a vegades futurista o surrealista, Sindreu va servir-se de formes noves sense trencar amb la tradició; per això es va poder dedicar a feines tan poc subversives com la publicitat de la revista *D'Ací i d'Allà*.

Caçador d'imatges, fragmentari, irònic, experimental, distant i metaliterari, Carles Sindreu es revela d'una actualitat esclatant. *La klaxon i el camí*, que ell considerava el seu millor llibre, encara ens encomana una joia de viure que, ai las, avui comencem a trobar infundada o anacrònica. Al costat de la gravetat dels anys quaranta i cinquanta, del *totum revolutum* dels seixanta i setanta, dels revivals dels vuitanta i noranta, la literatura de Carles Sindreu es manté fresca i palpitant.